

□□□□ **Čudno, suvišno, neki će čak reći pomalo blesavo pitanje?! No zapitajmo se poučavamo li naše studente metodama učinkovitim i primjerenim informacijskom dobu?**

Probajmo na tren zamisliti čime bi jedan bivši stari student bio iznenađen kad bi se nekim čudom pojavio na današnjoj nastavi nekog pretkliničkog predmeta. Primjerice da je prije gotovo 100 godina slušao predavanja profesora Perovića i da se danas, nekim čudom, ponovo nađe u anatomskoj predavaonici. Ulazi u istu poznatu zgradu, kreće se pustim hodnicima koji vonjaju po formalinu kao i nekoć, ulazi u poznatu, nepromijenjenu predavaonicu i čeka predavača. Predavanje teče na jednak način, samo što je prikaza preparata manje nego prije i što predavači više ne crtaju umjetničke slike na ploči kao nekad, već projiciraju s LCD-projektorom. E taj projektor je drugačiji! Prije su se slike projicirale iz knjiga s velikim nezgrapnim episkopom, koji se često pregrijavao ili pomoću dijaprojektora s velikim staklenim crno-bijelim dijapozitivima. Sve ostalo je potpuno isto i nema bitnih iznenađenja. Student ne bi bio ni s čim iznenađen. Dobro, možda bi ga razveselilo da sada ima više kolegica nego kolega, a začudilo bi ga što oni iz džepa ili torbica povremeno vade neke male kutijice s nekim tipkama i uporno gledaju neko svjetlo koje se na njima pojavljuje.

A sad premjestimo tog studenta u modernu bolnicu. Kirurška sala bi mu izgledala kao znanstvena fantastika i ne bi se uopće mogao snaći. Bio bi potpuno izgubljen! Možda čak i ne bi znao gdje se nalazi.

Ili uzmimo drugi, bolji primjer - nenamjerni pokus glede učinkovitosti ovakvog našeg nastavnog procesa. Radi se o našem tadašnjem dislociranom studiju u Osijeku i ratnoj 91. godini. Kada je točno počela srpska agresija na Osijek teško je reći. Neki kažu masakrom u svibnju 91. u Borovom Selu. Drugi se sjećaju mnogo puta viđene simbolične scene u kojoj tenk omražene JNA u lipnju nemilosrdno gazi crvenog Fićeka. Treći će reći da je rat počeo u srpnju udarom prve tenkovske granate po kućama u Osijeku. Svakako se rat dobrano zahuktao krajem kolovoza kad više nisu bile rijetke rupe od granata po osječkim fasadama i asfaltu na ulicama. Pod kišom neprijateljskih granata naši studenti su pohađali nastavu. U takvim nemogućim uvjetima, nastava se održavala i nije održavala. Često odlazanje u skloništa, u podrum, uz sablasno zavijanje sirena i eksplozije granate onemogućavalo je svaku normalnu nastavu. Ubijanje grada, brojni ranjenici i poginuli stvarali su stravičnu patnju i nesreću. Brojalo se mrtve i ozlijeđene, a groblja su postala pretijesna. Ljudi su masovno odlazili iz grada, ali je vojna i civilna policija u predgrađu Osijeka nasilno skidala s vlakova sve bez posebne propusnice i

Treba li nam ovakva nastava?

Autor Milan Taradi

vraćala ih natrag. Osijek je s tri strane bio stegnut neprijateljskim obručem i mi smo iz Zagreba teško dolazili. Ali javio se neki prkos i nerazumni službeni stav da se sve treba odvijati kao da rata nema. Klinička bolnica koja se nalazila nasuprot kasarne JNA je divljački granatirana. Kad je doista život u gardu postao nemoguć, konačno je donijeta odluka da se osječki studenti presele na studij u Zagreb. U Osijeku je ostalo manje od 10 tisuća ljudi, kako se procjenjivalo na temelju potrošnje kruha. Kad je pao junački Vukovar sa zebnjom se očekivao i pad Osijeka. Četnicima su se hrabro suprotstavljali malobrojni branitelji, slabo pripremljeni i naoružani. Pričao mi je u Osijeku jedan branitelj da su četnici u vojarnama ostavili nešto oružja i streljiva, ali nije bilo uvježbanih branitelja koji bi znali dobro iskoristiti to oružje. On se popeo na visok jablan i promatrao neprijateljske položaje, dok su suborci ispaljivali granate iz minobacača. "Gdje je pala?" - pitali bi ga da korigiraju nagib cijevi. "Ne vidim! Nigdje! Nemoguće! Nije pala!?" I tako su najhrabriji u teniscama i trapericama očekivali prodor tenkova. Pričaju da su promatrali kako se tenkovi na brdašcu nedaleko Osijeka grupiraju za napad, pale i zagrijavaju motore i onda se posve neočekivano okreću i povlače. Grme snažni motori i čelična čudovišta se okreću uz zaglušujuću škripu gusjenica stvarajući plavičastu dimnu zavjesu. Odlaze! Što se točno dogodilo i zašto reći će povijest, no da se vratim temi.

Osječki studenti koji praktički nisu imali nastavu došli su k nama na fiziologiju neposredno prije prvog velikog kolokvija, koji obuhvaća trećinu gradiva. I postigli su statistički gledajući jednak rezultat kao i naši studenti. Dakle jesmo li mi svojom nastavom pomogli zagrebačkim studentima da se vinu u visine izvrsnosti? Trebamo li ipak nešto mijenjati u nastavnom procesu? Tradicionalno okoštala akademska zajednica se paradoksalno vrlo teško mijenja, premda je tu koncentracija obrazovanih ljudi najveća! Pripremamo li mi na učinkovit način naše studente za 21. stoljeće nastavnim metodama iz 19. stoljeća?

M. Taradi